

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
Factors Influencing Entrepreneurial Intention of
Students from Nakhon Si Thammarat Rajabhat University

กุลวดี จันทรวิเชียร และ อรจันทร์ ศิริโชติ

Kunwadee Janwichian and Orachan Sirichote

หลักสูตรบริหารธุรกิจดุษฎีบัณฑิต สาขาการจัดการธุรกิจ คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยทักษิณ

Doctor of Business Administration Program Business Management Faculty of Economics and Business Administration

Thaksin University

E-mail: 641998025@tsu.ac.th โทร. 089-678-1803

Received 26/1/2566

Revised 17/6/2566

Accepted 19/6/2566

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถามออนไลน์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์สถิติการถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 27.30 คณะที่กำลังศึกษาส่วนใหญ่ คือ วิทยาการจัดการ คิดเป็นร้อยละ 40 ส่วนใหญ่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 42 ผลการเรียนส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 3.01 - 4.00 คิดเป็นร้อยละ 57 การมีประสบการณ์ทำงาน/ฝึกงาน ส่วนใหญ่ ไม่มีประสบการณ์ทำงาน/ฝึกงาน คิดเป็นร้อยละ 90.75 และมีการมีครอบครัวเป็นผู้ประกอบการ ส่วนใหญ่ไม่เป็นผู้ประกอบการ คิดเป็นร้อยละ 96.00 และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา เรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ ทักษะคิด รองลงมา คือ การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม และการสนับสนุนของมหาวิทยาลัย และสิ่งแวดล้อม ตามลำดับ ซึ่งสามารถอธิบายความแปรปรวนร่วมของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาได้ ร้อยละ 65.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในขณะที่การคล้อยตามบุคคลอ้างอิง ไม่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา สมการพยากรณ์ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ = $0.741 + 0.481 (\text{ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ}) + 0.164 (\text{การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม}) + 0.126 (\text{การสนับสนุนของมหาวิทยาลัยและสิ่งแวดล้อม})$

คำสำคัญ: ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ การคล้อยตามบุคคลอ้างอิง การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม การสนับสนุนของมหาวิทยาลัยและสิ่งแวดล้อม

Abstract

This research aims to compare the level of student entrepreneurial intentions. Nakhon Si Thammarat Rajabhat University and to study the factors affecting student entrepreneurial intentions Nakhon Si Thammarat Rajabhat University. The sample group was 400 students from Nakhon Si Thammarat Rajabhat University. The instrument used was an online questionnaire. The statistics used in the data analysis were frequency, percentage, mean, standard deviation. And used in the data analysis multiple regression statistical analysis. The results of the general data analysis of the

respondents revealed that most of the respondents were female. Representing 27.30 percent. Most of the faculties studying are Management Sciences. Representing 40 percent, most of them are studying in the 3rd year, representing 42 percent, most academic results are between 3.01 - 4.00, representing 57% having work experience/internship, most of them have no work experience/internship, representing 90.75% and having an entrepreneurial family Most of them are not entrepreneurs. accounted for 96% and revealed that the factors influencing the intention to become entrepreneurs of the students were attitude followed by perceived behavior control. And the support of the university and the environment respectively. Which could explain the covariance of the student's entrepreneurial intention was 65.50% with a statistical significance of 0.05, while the reference person amenability. There was no influence on the entrepreneurial intentions of the students. Entrepreneurship intention prediction equation = $0.741 + 0.481 (\text{attitude towards entrepreneurship}) + 0.164 (\text{perceived behavioral control}) + 0.126 (\text{university and environmental support})$.

Keywords: Entrepreneurial Intentions, Subjective Norms, Perceived Behavioral Control, University Support and Environment

1. บทนำ

การศึกษาในระดับอุดมศึกษาในปัจจุบันพบว่าบัณฑิตที่จบใหม่ ยิ่งใหม่มากยิ่งไม่มีงานทำ เพราะปัจจุบันเด็กที่จบใหม่มีทักษะไม่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน การหางานของเด็กจบใหม่จำนวนมากเป็นเรื่องที่ยาก ทำให้สถาบันการศึกษาต้องมีการแข่งขันที่จะต้องพัฒนาหลักสูตรโดยเน้นการเป็นผู้ประกอบการให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานมากขึ้น

ปัจจุบันการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีการพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการเป็นหนึ่งในทักษะสำคัญแห่งศตวรรษที่ 21 ซึ่งได้รับความสนใจเพิ่มมากขึ้นเพราะการเป็นผู้ประกอบการสามารถขับเคลื่อนธุรกิจด้วยการสนับสนุนให้เกิดสร้างให้เป็นโอกาสสำหรับธุรกิจเพื่อกระตุ้นระบบเศรษฐกิจของแต่ละประเทศ ด้วยเหตุนี้ภาครัฐจึงเล็งเห็นความสำคัญและส่งเสริมการเป็นผู้ประกอบการ โดยกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมได้ดำเนินโครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ (New Entrepreneurs Creation) และทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือเพื่อสร้างผู้ประกอบการใหม่ และสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย มีการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรการศึกษาเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ ที่มีเป้าหมายและโครงสร้างเอื้อต่อการบ่มเพาะนักศึกษาให้เป็นผู้ประกอบการใหม่ผ่านกระบวนการบ่มเพาะทั้งภาคทฤษฎี ภาคปฏิบัติ และถ่ายทอดประสบการณ์ในการดำเนินธุรกิจ พร้อมทั้งให้การสนับสนุนทางการเงินเพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถประยุกต์นวัตกรรมที่คิดค้นขึ้นมาใช้ในเชิงพาณิชย์ได้ (สำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัย และนวัตกรรม, 2564) การส่งเสริมการเป็นผู้ประกอบการใหม่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศอย่างมาก แต่จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่างานวิจัยที่ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการโดยเฉพาะพฤติกรรม การมุ่งเน้นเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งถือเป็นก้าวแรกในการประสบความสำเร็จทางธุรกิจยังมีไม่มากนัก ส่วนใหญ่ที่พบเห็นในปัจจุบันจะเป็นการศึกษาในเรื่องวัฒนธรรมองค์กร และผลประกอบการ (Ma, Rui and Zhong, 2022)

การเป็นผู้ประกอบการถือเป็นส่วนสำคัญของเศรษฐกิจของประเทศและเป็นแรงผลักดันสำคัญสำหรับการจ้างงานและการเติบโตทางเศรษฐกิจ ผู้ประกอบการทำหน้าที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์โดยใช้ทักษะทางสังคม และความก้าวหน้าทางเทคนิคและนำเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์และบริการใหม่ผู้ประกอบการใช้ความคิดสร้างสรรค์และแนวทางที่ไม่ย่อท้อเพื่อเอาชนะความล้มเหลว ยกย่องคุณภาพของโลกด้วยนวัตกรรมและช่วยสร้างสังคมที่มั่นคงยั่งยืน (นิรันดร์, 2565)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช” เพื่อศึกษาว่ามีปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลหรือไม่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช และนำข้อมูลที่ได้ไปสังเคราะห์ในการพัฒนาเตรียมความพร้อมให้นักศึกษาที่จะก้าวไปสู่การเป็นผู้ประกอบการที่มีคุณภาพหลังสำเร็จการศึกษา การวิจัยนี้จึงเป็นความพยายามที่จะเข้าใจถึงความตั้งใจของนักศึกษาและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับสถาบันอุดมศึกษาในการพัฒนาโปรแกรมการเรียนการสอนเพื่อสร้างความเป็นผู้ประกอบการและเพื่อเป็นข้อมูลอ้างอิงในทางวิชาการสำหรับการศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวข้องในอนาคต

1.1 วัตถุประสงค์

- 1.1.1 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
- 1.1.2 เพื่อให้นักศึกษาที่จะสำเร็จการศึกษามีการเตรียมความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการ
- 1.1.3 เพื่อให้สถาบันการศึกษามีการพัฒนาหลักสูตรที่เน้นให้นักศึกษามีงานทำ

1.2 สมมติฐานการวิจัย

- 1.2.1 ทิศนคติของผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
- 1.2.2 การคล้อยตามบุคคลอ้างอิงมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
- 1.2.3 การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
- 1.2.4 การสนับสนุนของมหาวิทยาลัย และสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

1.3 ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย

- 1.3.1 ทราบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
- 1.3.2 นักศึกษาที่จะประสบความสำเร็จการศึกษามีการเตรียมความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการที่สมบูรณ์
- 1.3.3 สถาบันการศึกษามีการพัฒนาหลักสูตรที่เน้นให้นักศึกษามีงานทำ

1.4 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีพฤติกรรมที่ได้วางแผน

ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior : TPB) ได้รับการพัฒนาจากแนวคิดทางจิตวิทยาสังคมโดยมีข้อสมมติว่า พฤติกรรมของมนุษย์จำนวนมากมาจากการวางแผนไว้ล่วงหน้าและดังนั้นจึงถูกกำหนดจากความตั้งใจที่มีต่อพฤติกรรมนั้น (Fishbein and Ajzen, 1975) ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน มีลักษณะที่ตรงกันข้ามกับทฤษฎีที่มีอยู่เดิมโดยมีกรอบความคิดที่แคบกว่าแต่สามารถนำไปใช้ได้อย่างกว้างขวางกว่า ซึ่งช่วยให้เข้าใจและคาดการณ์เจตนาของผู้ประกอบการได้อย่างแม่นยำยิ่งขึ้น โดยไม่ได้มุ่งเน้นเฉพาะเรื่องส่วนตัว (Individual Factor) เท่านั้น แต่ยังรวมถึงปัจจัยทางสังคม (Social Connect) ด้วย (Kruger et al., 1993) ตามทฤษฎีของ Ajzen (2001) พฤติกรรมของมนุษย์ได้รับการชี้นำโดยข้อพิจารณาสามประการ ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับผลที่อาจตามมาหรือคุณลักษณะอื่น ๆ ของพฤติกรรมหรือความเชื่อเชิงพฤติกรรม (Behavior Beliefs) ความเชื่อเกี่ยวกับความคาดหวังเชิงบรรทัดฐานของผู้อื่นหรือความเชื่อเชิงบรรทัดฐาน (Subjective Belief) และสุดท้ายคือความเชื่อเกี่ยวกับการมีอยู่ของปัจจัยที่อาจส่งเสริมหรือขัดขวางการผลงานของพฤติกรรมหรือความเชื่อในการควบคุม (Control Belief) ดังนั้น ตามข้อเสนอของ Ajzen (1991)

ใน TPB ความตั้งใจเชิงพฤติกรรม (Behavior Intention) จะถูกกำหนดโดยสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนหลักสามประการ ได้แก่ ทักษะที่มีต่อพฤติกรรม การคล้อยตามบุคคลอ้างอิง และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม

ทัศนคติการมุ่งเน้นการเป็นผู้ประกอบการ (Attitude toward the Behavior : ATB) หมายถึง ระดับที่บุคคลมีการประเมินพฤติกรรมที่น่าพอใจและไม่น่าพอใจ (Ajzen, 1991) เป็นระดับความรู้สึกความเชื่อหรือแนวโน้มที่บุคคลมีต่อการกระทำหรือพฤติกรรมใด ๆ ทัศนคติอาจเกิดจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ส่วนบุคคลซึ่งเป็นโครงสร้างทางจิตวิทยาที่มีความซับซ้อนและมีผลต่อความคิดและพฤติกรรม (นันทพร และขวัญกมล, 2562) ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการเป็นกระบวนการคิดที่ทำให้รู้สึกว่ายากหรือง่ายหรือไม่อยากเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งมีทั้งเชิงบวกและเชิงลบ ถ้าบุคคลมีทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการเชิงบวก ก็จะเกิดเจตนาหรือความตั้งใจ (Intentions) ที่เป็นผู้ประกอบการ (พิชามญชุ์, 2554) (พิมพิภา และวิชญพงษ์, 2562) ในปัจจุบันเยาวชน นิสิต/นักศึกษา ได้ซึมซับและสามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจได้จากหลายช่องทาง ข้อมูลเหล่านี้จะช่วยกระตุ้นและสร้างแรงบันดาลใจให้เกิดความรู้สึกและทัศนคติในเชิงบวกต่อการเป็นผู้ประกอบการ

การคล้อยตามบุคคลอ้างอิง (Subjective Norms : SN) หมายถึง การรับรู้ถึงความกดดันจากสังคมเพื่อกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมใด ๆ (Ajzen, 1991) ความกดดันนั้นอาจมาจากสมาชิกในกลุ่มที่อยู่ใกล้ชิด เช่น พ่อแม่ ญาติพี่น้อง เพื่อน คู่สมรส และบุคคลอื่นที่มีความสำคัญต่อบุคคลนั้น หากกระทำตนเบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐาน หรือการกระทำนั้นไม่สอดคล้องกับบรรทัดฐานของกลุ่ม จะส่งผลให้บุคคลรู้สึกไม่สบายใจและเกิดความกดดัน (เกศินี, 2552) ความคาดหวังเชิงบรรทัดฐานจะสะท้อนให้เห็นว่าผู้มีอิทธิพลเหล่านั้นจะยอมรับหรือไม่ยอมรับพฤติกรรมของตน เช่น การเริ่มต้นธุรกิจใหม่ ส่วนองค์ประกอบที่สองคือแรงจูงใจ ในการปฏิบัติตามบรรทัดฐานดังกล่าวและความเต็มใจที่จะประพฤติตามความคาดหวังของผู้มีอิทธิพลเหล่านั้นและยึดมั่นตามบรรทัดฐานนั้น (Krueger et al., 2000) ถ้าการคล้อยตามบุคคลอ้างอิง เป็นแรงบวกเกี่ยวกับความปรารถนาของผู้ประกอบการที่เพิ่งเริ่มต้นในการเริ่มต้นธุรกิจ แล้วแรงกดดันทางสังคมการกระทำเช่นนั้นจะเข้มแข็ง (Ajzen, 1991) การคล้อยตามบุคคลอ้างอิง สะท้อนอิทธิพลของค่านิยมและทัศนคติทางสังคมและพบว่าเป็นหนึ่งในอุปสรรคต่อนวัตกรรม (Sanchez-Escobedo et al., 2011)

การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavioral Control : PBC) หมายถึง เป็นการรับรู้ของแต่ละบุคคลเกี่ยวกับความง่าย หรือความยากลำบากในการดำเนินการพฤติกรรมที่สำคัญหนึ่ง การที่บุคคลมีพลังในการใช้ความพยายามในทำพฤติกรรมหนึ่งมากเพียงใดและสามารถควบคุมพฤติกรรมที่ทำได้มากเพียงใด (Bandura et al., 1980) กล่าวว่า พฤติกรรมของคนมีอิทธิพลมาจากความเชื่อมั่นที่เกิดจากความสามารถที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนเอง ดังนั้นคาดว่าจะการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม จะมีส่วนช่วยในการการคาดเดาความตั้งใจมากกว่าผลกระทบจากส่วนอื่น ๆ การรับรู้ของบุคคลสามารถวัดได้ด้วย 2 วิธี (Ajzen, 1991)

1. การวัดการรับรู้ในการควบคุมพฤติกรรมทางตรง เป็นการสะท้อนถึงความรู้สึกของกลุ่มคนที่มีความยากง่ายในพฤติกรรมนั้น ๆ
2. การวัดการรับรู้ในการควบคุมพฤติกรรมทางอ้อม เป็นความเชื่อของบุคคลในการควบคุมพฤติกรรมจากประสบการณ์ของคนที่รู้จักประเมินผลรวมของความเชื่อจากข้อคำถามที่ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับปัจจัยสนับสนุนต่อพฤติกรรม

ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ความตั้งใจ (Intention) เป็นปริมาณของความพยายามที่บุคคลสร้างขึ้นเพื่อประพฤติตนในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือแสดงพฤติกรรมเฉพาะตามที่เขาคิดตั้งใจ ซึ่งความตั้งใจถือเป็นตัวทำนายที่ดีที่สุดของพฤติกรรมที่แท้จริงของบุคคล (Ajzen, 1991) การศึกษาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการให้ความสนใจกับความความตั้งใจของผู้ประกอบการ (Entrepreneurial intention) ตลอดจนการเพิ่มความรู้และทักษะของแต่ละบุคคลเช่นกัน

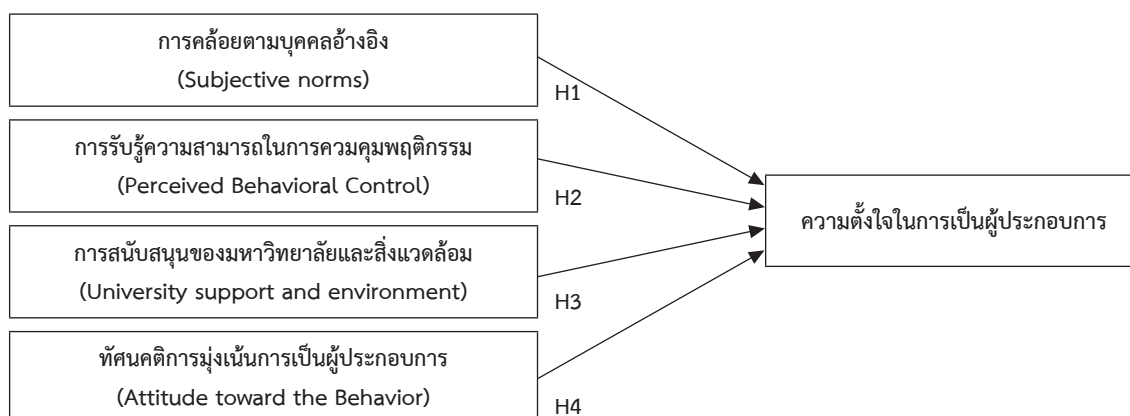
ความตั้งใจของผู้ประกอบการ ถูกนิยามว่า เป็นสภาวะจิตสำนึกที่เพิ่มขึ้นซึ่งบุคคลปรารถนาที่จะเริ่มต้นธุรกิจใหม่หรือสร้างค่านิยมหลักใหม่ในองค์กรที่มีอยู่ (Remeikiene et al., 2013) เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าบุคคลมีเจตนาในการทำ

ธุรกิจและการตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการเป็นผลมาจากการตัดสินใจของเขา (Van Gelderen et al., 2008) ได้นิยามการเป็นผู้ประกอบการว่าเป็นทัศนคติที่มีพื้นฐานหลักสองด้านได้แก่ ความตั้งใจและความสามารถของบุคคลในการค้นหาระบุ และรวมถึงการใช้ประโยชน์จากโอกาส ดังนั้น ก่อนที่บุคคลจะสามารถเป็นผู้ประกอบการได้ จำเป็นต้องมีศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการก่อน ซึ่งหมายความว่าพวกเขาต้องมีความตั้งใจอย่างแรงกล้าในการเป็นผู้ประกอบการ (Krueger and Brazeal, 1994) ในมุมมองทางจิตวิทยาสังคม ความตั้งใจเป็นตัวทำนายพฤติกรรมที่วางแผนไว้ได้ดีที่สุด กล่าวอีกนัยหนึ่งเป็นตัวบ่งชี้ที่ดีที่สุดในการเป็นผู้ประกอบการในอนาคต (Kautonen et al., 2015) ดังนั้น ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จึงสามารถนิยามได้ว่าเป็นสภาพทางจิตใจของบุคคลที่มุ่งเน้นไปที่การสร้างธุรกิจใหม่ (Prodan and Drnovsek, 2010) และเป็นองค์ประกอบสำคัญในการทำความเข้าใจกระบวนการของการเป็นผู้ประกอบการ (Lee and Wong, 2004)

ปัจจัยอื่นที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการผู้ประกอบการ (University support and environment) การสนับสนุนของมหาวิทยาลัย และสิ่งแวดล้อม หมายถึง มหาวิทยาลัยมีบทบาทในการกระตุ้นในการเป็นผู้ประกอบการพบว่ามหาวิทยาลัยในฐานะผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถเป็นหนึ่งในปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดในการส่งเสริมผู้ประกอบการรายใหม่ แม้ว่าก่อนหน้านี้จะไม่มีหลักฐานเชิงประจักษ์ ในการศึกษาที่ได้พยายามสร้างความเชื่อมโยงระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการกับทัศนคติของผู้ประกอบการ (Rohit, 2016) (Johannisson, 1991) (Autio et al. 1997) ยังเน้นย้ำผลกระทบของการรับรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ พร้อมด้วยทรัพยากรและกลไกสนับสนุนอื่น ๆ ที่มีอยู่ในสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยที่มีอิทธิพลในเชิงบวกต่อทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อความตั้งใจในการผู้ประกอบการ นักวิจัยคนอื่น ๆ ยังพบว่า มหาวิทยาลัยมีกลไกการสนับสนุนมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการผู้ประกอบการ ในทำนองเดียวกัน การสำรวจโดย Autio et al. (1997) เปิดเผยว่าการเลือกการประกอบอาชีพนั้นจะได้รับอิทธิพลจากปัจจัยต่าง ๆ เช่น ภาพลักษณ์ของผู้ประกอบการและสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัย เมื่อพิจารณาถึงการขาดการวิจัยเชิงประจักษ์ที่เชื่อมโยงสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยและการสนับสนุนนักศึกษาความตั้งใจของผู้ประกอบการ นักวิจัยได้นำกรอบที่แนะนำโดย Kraaijenbrink et al. (2010) ในการวิจัยพบว่า มหาวิทยาลัยสามารถให้การสนับสนุนสำหรับทัศนคติของผู้ประกอบการ และ สัมพันธ์กับการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม

จากแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการและพฤติกรรมของผู้ประกอบการตามทฤษฎีพฤติกรรมที่ได้วางแผนข้างต้น ทางผู้วิจัยจะนำปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการและพฤติกรรมของผู้ประกอบการตามทฤษฎีพฤติกรรมที่ได้วางแผน ตามแนวคิดของ (Lumpkin and Dess, 1996) มาเป็นเครื่องมือในการศึกษาวิจัย ซึ่งแนวคิดดังกล่าวที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากและถูกใช้ในการวัดความสำเร็จขององค์การมาอย่างแพร่หลาย และทางผู้วิจัยเห็นว่ามีเหมาะสมที่จะนำไปศึกษาวิจัยเพื่อวัดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราชต่อไป

1.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย



ภาพที่ 1 กรอบแนวความคิด

2. วิธีการศึกษา

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช จำนวนประชากรทั้งหมด 7,641 คน (สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน, 2565) ดังนั้นจึงใช้วิธีการคำนวณจำนวนประชากรโดยใช้สูตรของ Yamane' (1973) ได้ขนาดตัวอย่างเท่ากับ 400 ตัวอย่าง การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเก็บแบบสอบถามออนไลน์ ซึ่งมีข้อคำถามคัดกรองจากการทบทวนวรรณกรรม โดยเลือกตัวอย่างนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช จากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ที่มีคุณสมบัติเป็นนักศึกษาตามชั้นปีที่ศึกษา และ คณะที่เรียนในการตอบคำถามการวิจัย แล้วดำเนินการเก็บแบบสอบถามจนได้ตัวอย่างครบจำนวน

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามออนไลน์ (Google Form) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรม แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ คณะที่กำลังศึกษา ชั้นปีการศึกษา สาขาวิชา ผลการเรียน ประสบการณ์ทำงาน/ฝึกงาน และ ข้อมูลของครอบครัวในการเป็นผู้ประกอบการ ลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบเลือกตอบเพียงข้อเดียว

ตอนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ การคล้อยตามบุคคลอ้างอิง การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม การสนับสนุนของมหาวิทยาลัยและสิ่งแวดล้อม ลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale)

ลักษณะเป็นแบบสอบถามใช้มาตราวัดแบบประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) โดยมีการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับความเห็น	5	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
ระดับความเห็น	4	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
ระดับความเห็น	3	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
ระดับความเห็น	2	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
ระดับความเห็น	1	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เป็นคำถามปลายเปิด

2.3 วิธีการสร้างเครื่องมือการวิจัย

2.3.1 ทบทวนวรรณกรรม ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ได้แก่ ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ การคล้อยตามบุคคลอ้างอิง การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม การสนับสนุนของมหาวิทยาลัย และสิ่งแวดล้อม เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2.3.2 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-objective Congruence : IOC) โดยข้อคำถามที่มีค่า IOC มากกว่า 0.60 แสดงว่ามีความเที่ยงตรงตามวัตถุประสงค์การวิจัยและสามารถนำไปใช้ ผลการวิเคราะห์พบว่า ข้อคำถามทั้งหมดมีค่า IOC มากกว่า 0.60

2.3.3 นำแบบสอบถามที่ผ่านการวิเคราะห์หาความเที่ยงตรงของเนื้อหาไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ชุด และนำไปวิเคราะห์หาความเชื่อถือได้ (Reliability) โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ซึ่งการประเมินความเที่ยงตรงสัมประสิทธิ์แอลฟาได้มีการพิจารณา

จากเกณฑ์การประเมินความเที่ยงสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค

ผลการทดสอบความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม พบว่า ตัวแปรทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ การคล้อยตามบุคคลอ้างอิง การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม การสนับสนุนของมหาวิทยาลัยและสิ่งแวดล้อม ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ 0.904 , 0.911 , 0.935 , 0.970 และ 0.918 ตามลำดับ ดังนั้นในการหาค่าความเชื่อมั่นโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ถือว่ามาตรวัดที่ใช้นี้มีความน่าเชื่อถือได้ในระดับดี

2.3.4 นำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

2.4 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

2.4.1 สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) ใช้วิเคราะห์ข้อมูลเพื่ออธิบายข้อมูลที่ได้จากการเก็บแบบสอบถามตอนที่ 1 และค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่ออธิบายข้อมูลที่ได้จากการเก็บแบบสอบถามตอนที่ 2 และตอนที่ 3

2.4.2 สถิติเชิงอนุมานใช้การวิเคราะห์ใช้การวิเคราะห์สถิติการถดถอยแบบพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ในการทดสอบสมมติฐาน

3. ผลการศึกษา

3.1 ผลการวิจัยข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 291 คน คิดเป็นร้อยละ 27.30 อายุ 21 ปี จำนวน 158 คน คิดเป็นร้อยละ 38 สาขาวิชาส่วนใหญ่เป็นด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 214 คน คิดเป็นร้อยละ 53.50 คณะที่กำลังศึกษาส่วนใหญ่ คือ วิทยาการจัดการ จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 40 ส่วนใหญ่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 42 ผลการเรียนส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 3.01 - 4.00 จำนวน 228 คน คิดเป็นร้อยละ 57 การมีประสบการณ์ทำงาน/ฝึกงาน ส่วนใหญ่ไม่มีประสบการณ์ทำงาน/ฝึกงาน จำนวน 363 คน คิดเป็นร้อยละ 90.75 และการมีครอบครัวเป็นผู้ประกอบการ ส่วนใหญ่ไม่เป็นผู้ประกอบการ จำนวน 384 คน คิดเป็นร้อยละ 96.00

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ การคล้อยตามบุคคลอ้างอิง การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม การสนับสนุนของมหาวิทยาลัยและสิ่งแวดล้อม ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ตัวแปร	$\bar{x}$	S.D.	แปลความหมาย
ด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ	4.09	0.80	มาก
(1) การเป็นผู้ประกอบการถือเป็นความได้เปรียบมากกว่าเสียเปรียบ	4.12	0.76	มาก
(2) ฉันมีโอกาสและมีทรัพยากรที่ฉันต้องการสามารถที่เริ่มธุรกิจของตนเองได้	4.03	0.83	มาก
(3) การเป็นผู้ประกอบการจะสร้างความพึงพอใจให้กับฉัน	4.12	0.80	มาก
(4) ในบรรดาทางเลือกอาชีพต่าง ๆ ฉันจะเลือกเป็นผู้ประกอบการเท่านั้น	3.97	0.85	ปานกลาง
(5) การมีธุรกิจเป็นของตนเองถือเป็นความสำเร็จอย่างสูงในชีวิตของฉัน	4.23	0.80	มาก
ด้านการคล้อยตามบุคคลอ้างอิง	4.04	0.84	มาก
(1) คนในครอบครัวที่คิดว่าฉันควรจะเริ่มทำธุรกิจ	4.08	0.85	มาก
(2) เพื่อนที่ดีที่สุดของฉันคิดว่าฉันควรจะเริ่มทำธุรกิจได้ด้วยตนเองในอนาคต	4.04	0.83	มาก
(3) บุคคลที่ฉันรู้จัก สนับสนุนให้ฉันเริ่มทำธุรกิจของตนเอง	4.01	0.87	มาก
(4) หากฉันตัดสินใจที่เริ่มทำธุรกิจ ทุกคนที่ฉันสนทนากับจะเห็นด้วยกับการตัดสินใจนั้น	4.06	0.82	มาก

ตัวแปร	$\bar{x}$	S.D.	แปลความหมาย
ด้านการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม	4.11	0.77	มาก
(1) การเริ่มต้นธุรกิจ และทำให้ประสบความสำเร็จจะเป็นเรื่องที่ภูมิใจสำหรับฉัน	4.28	0.69	มาก
(2) ฉันสามารถควบคุมกระบวนการสร้างธุรกิจได้	4.10	0.75	มาก
(3) ฉันรู้รายละเอียดการดำเนินการที่จำเป็นเพื่อการเริ่มต้นธุรกิจ	4.07	0.79	มาก
(4) การพัฒนาแนวคิดทางธุรกิจเป็นสิ่งที่ฉันต้องการ	4.13	0.78	มาก
(5) การหาทุนเพื่อเริ่มธุรกิจไม่ใช่เป็นสิ่งที่ยากสำหรับฉัน	4.01	0.86	มาก
ด้านการสนับสนุนของมหาวิทยาลัย และสิ่งแวดล้อม	4.10	0.82	มาก
(1) หลักสูตรเสนอวิชาเลือกเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ	4.09	0.82	มาก
(2) สนับสนุนการเสนองานโครงการที่เน้นผู้ประกอบการ	4.12	0.86	มาก
(3) สนับสนุนการเสนอการฝึกงานด้านผู้ประกอบการ	4.09	0.83	มาก
(4) สนับสนุนการจัดสัมมนาและเวิร์คช็อปเรื่องผู้ประกอบการ	4.11	0.80	มาก
(5) สนับสนุนการจัดการแข่งขันแผนธุรกิจและกรณีศึกษาสำหรับผู้ประกอบการ	4.10	0.80	มาก
ด้านความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	4.14	0.79	มาก
(1) ฉันเตรียมตัวที่จะเริ่มทำธุรกิจที่มีศักยภาพ	4.14	0.75	มาก
(2) จุดมุ่งหมายในอาชีพของฉันคือการเป็นผู้ประกอบการ	4.13	0.75	มาก
(3) ถ้าฉันพยายามที่จะเริ่มทำธุรกิจ ฉันจะมีโอกาสอย่างสูงที่จะประสบความสำเร็จได้	4.19	0.80	มาก
(4) มีความเป็นไปได้สูงมากที่ฉันจะเริ่มทำธุรกิจเป็นของตนเอง	4.09	0.83	มาก
(5) ฉันจะใช้ความพยายามอย่างสูงในการสร้างและรักษาธุรกิจของฉันไว้	4.25	0.73	มาก
(6) ฉันเลือกที่จะเป็นผู้ประกอบการมากกว่าที่จะเป็นพนักงานบริษัทต่าง ๆ หรือรับราชการ	4.07	0.87	มาก
(7) ฉันมีความคิดที่จริงจังอย่างมากในการเริ่มธุรกิจของตัวเอง	4.13	0.82	มาก

จากตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ การคล้อยตามบุคคลอ้างอิง การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม การสนับสนุนของมหาวิทยาลัยและสิ่งแวดล้อม และความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ พบว่าการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (ค่าเฉลี่ย 4.11) รองลงมา ได้แก่ การสนับสนุนของมหาวิทยาลัย และสิ่งแวดล้อม (ค่าเฉลี่ย 4.10) ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (ค่าเฉลี่ย 4.09) และการคล้อยตามบุคคลอ้างอิง (ค่าเฉลี่ย 4.04) ตามลำดับ ส่วนตัวแปรตาม ได้แก่ ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.14)

3.2 ผลการทดสอบสมมติฐาน

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของตัวแปร ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ การคล้อยตามบุคคลอ้างอิง การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม การสนับสนุนของมหาวิทยาลัย และสิ่งแวดล้อม ที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ตัวแปร	การวิเคราะห์ผลทางสถิติ						
	b	S.E.	BETA	t	p	Tolerance	VIF
ค่าคงที่	.741	.126		5.887	.000		
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ	.481	.061	.488	7.947	.000	.229	4.363
การคล้อยตามบุคคลอ้างอิง	.059	.048	.068	1.246	.213	.293	3.417
การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม	.164	.068	.165	2.423	.016	.186	5.363
การสนับสนุนของมหาวิทยาลัยและสิ่งแวดล้อม	.126	.046	.143	2.749	.006	.322	3.110
R = .811 , R ² = .658 , Adj.R ² = .655 , SEE = .378							

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า ค่า VIF ของตัวแปรทั้งหมดอยู่ระหว่าง 3.110 ถึง 5.363 และค่า Tolerance ของตัวแปรทั้งหมดอยู่ระหว่าง .186 ถึง .322 ซึ่งไม่ก่อให้เกิดปัญหา Multicollinearity ต่อการวิเคราะห์ถดถอยพหุ และมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (DW) ในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ การคล้อยตามบุคคลอ้างอิง การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม การสนับสนุนของมหาวิทยาลัยและสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .811 และสามารถร่วมกับพยากรณ์ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ได้ร้อยละ 65.80 ($R^2 = .658$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์เท่ากับ .378

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย พบว่า ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม และการสนับสนุนของมหาวิทยาลัยและสิ่งแวดล้อม โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานเท่ากับ .488, .165 และ .143 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนการคล้อยตามบุคคลอ้างอิงไม่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

สมการพยากรณ์ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการสามารถเขียนในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้

ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ = $0.741 + 0.481$ (ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ) + 0.164 (การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม) + 0.126 (การสนับสนุนของมหาวิทยาลัยและสิ่งแวดล้อม)

4. สรุปและอภิปรายผล

4.1 สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช” มีข้อพบสำคัญที่สามารถสรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ รองลงมา คือ การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม และการสนับสนุนของมหาวิทยาลัย และสิ่งแวดล้อม ตามลำดับ ซึ่งสามารถอธิบายความแปรปรวนร่วมของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาได้ ร้อยละ 65.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในขณะที่การคล้อยตามบุคคลอ้างอิง ไม่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา

4.2 อภิปรายผล

ผลการวิจัยการทดสอบตามข้อสมมติฐานข้อที่ 1-4 จากผลการศึกษานี้ชี้ให้เห็นว่า ตัวแปรอิสระทั้งหมดในกรอบความคิดจะมีนัยสำคัญตามสมมติฐานบางตัวเท่านั้น เรียงจากค่าที่ส่งอิทธิพลที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมากไปน้อย ได้แก่ ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ รองลงมา คือ การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม การสนับสนุนของมหาวิทยาลัยและสิ่งแวดล้อม ตามลำดับ จะเห็นว่าตัวแปรอิสระทั้งหมดเกี่ยวข้องกับการพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการยังเป็นตัวทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาได้ เช่น ผลการเรียนรู้แสดงให้เห็นว่าหากนักศึกษาที่มีทัศนคติที่ดีต่อการเป็นผู้ประกอบการ ได้รับการสนับสนุนหรือกำลังใจจากบุคคลสำคัญ มีการรับรู้ในความสามารถของตนเองในระดับสูง อยู่ในสภาพแวดล้อมทางธุรกิจในระดับสูงและมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ นักศึกษาผู้นั้นจะมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการในระดับสูง ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม และการสนับสนุนของมหาวิทยาลัยและสิ่งแวดล้อม โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานเท่ากับ .488, .165 และ .143 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนการคล้อยตามบุคคลอ้างอิงไม่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ผลการวิจัยครั้งนี้ยืนยันการทำนายของตัวแปรทัศนคติที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาก่อนหน้านี้โดย Paço et al., (2011) Remeikiene et al., Kaseorg and

Raudsaar (2013) and Saraih et al., (2017) ผลการวิจัยครั้งนี้ยังยืนยันถึงอิทธิพลของการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย และสิ่งแวดล้อมต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งสอดคล้องกับงานของ Ferreira et al., (2012) Krithika and Venkatachalam (2014) and Saraih et al., (2018) การวิจัยสนับสนุนอิทธิพลของการรับรู้ความสามารถในการควบคุม พฤติกรรมที่รับรู้ต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการซึ่งสอดคล้องกับงานของ Kidwell and Jewell (2010) Peg et al., (2012) and Whidya (2017) นอกจากตัวแปรที่ได้จากทฤษฎี TPB แล้ว งานวิจัยนี้ยังได้รับหลักฐานเชิงประจักษ์ที่สนับสนุนอิทธิพลของข้อมูลส่วนบุคคล โดยผลการวิจัยยืนยันว่าปัจจัยอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งผลการวิจัยนี้สนับสนุนและสอดคล้องกับผลงานวิจัยในอดีตของ Schlaegel and Koenig (2013) Sieger, Philipp and Erik Monsen (2015) and Cano et al. (2017) นอกจากนี้ยังผลการศึกษายืนยันประสบการณ์ที่ผ่านมามีต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งหมายความว่าถ้านักศึกษาที่มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาตนเองในการเป็นผู้ประกอบการมากเท่าไร นักศึกษานั้นจะมีแนวโน้มที่จะมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่สูงขึ้น ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาก่อนหน้าซึ่งรวมถึงงานของ Driessen and Zwart (2007) Souitaris et al., (2007) Basu and Virick (2008) Kaseorg and Raudsaar (2013) and Rudhumbu et al., (2016) และสอดคล้องงานวิจัยของนิรันดร์ (2565) เรื่องที่ศึกษา ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยในประเทศไทยในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีผลการศึกษาว่าการทดสอบสมมติฐาน พบว่าในภาพรวมทัศนคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม สิ่งแวดล้อมทางธุรกิจ และประสบการณ์เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการในระหว่างการเป็นนักศึกษามีอิทธิพลในเชิงบวกต่อความตั้งใจในการผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนปัจจัยค่านิยมส่วนบุคคลไม่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจการเป็นผู้ประกอบการ ผลการศึกษานี้ ช่วยให้มหาวิทยาลัยในภูมิภาคมีข้อมูลที่สามารถใช้ในการพัฒนาโปรแกรมด้านความเป็นผู้ประกอบการที่เหมาะสมแก่นักศึกษา

4.3 ข้อเสนอแนะ

การนำเสนอในตอนนี้นำผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ (1) ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ประโยชน์ และ (2) ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

4.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม ควรกำหนดนโยบายเพิ่มเติมให้มีการสนับสนุนของมหาวิทยาลัยและสิ่งแวดล้อม โดยพัฒนาระบบนิเวศเพิ่มหลักสูตรการเป็นผู้ประกอบการ เช่น การสนับสนุนการฝึกงานด้านการเป็นผู้ประกอบการมากยิ่งขึ้น เป็นต้น เพื่อให้นักศึกษาสร้างทางเลือกและวางแผนเป้าหมายการเป็นผู้ประกอบการในอนาคตได้
2. หน่วยงานภาครัฐและเอกชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จัดการอบรมด้านการจัดทำแผนธุรกิจ และจัดกิจกรรมประกวดแผนธุรกิจ หาผู้สนับสนุนทุนและให้คำปรึกษาแก่นักศึกษา ในการสร้างธุรกิจเป็นของตนเองได้
3. บุคคลใกล้ชิดของนักศึกษา เช่น ครอบครัว เพื่อน อาจารย์ ควรปลูกฝังการเป็นผู้ประกอบการให้นักศึกษาสามารถเริ่มทำธุรกิจของตนเองได้ในอนาคต และการเป็นผู้ประกอบการไม่ใช่เป็นเรื่องยากสำหรับนักศึกษา

4.3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราชเท่านั้น ผู้วิจัยขอเสนอแนะให้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา สายอุดมศึกษา และสายอาชีวศึกษา ให้มีความหลากหลายและแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างมากยิ่งขึ้น
2. ควรมีการขยายขอบเขตของกลุ่มตัวอย่างไปสู่กลุ่มที่อยู่ในช่วงอายุอื่น กลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มผู้ประกอบการรายใหม่ เพื่อให้ได้มีองค์ความรู้ที่ครอบคลุมสำหรับการพัฒนาและส่งเสริมพฤติกรรมมุ่งเน้นการเป็นผู้ประกอบการของบุคคลกลุ่มต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด
3. ควรมีการวิจัยแบบผสมวิธี โดยมีการวิจัยเชิงคุณภาพร่วมกับการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อค้นหาและวิเคราะห์ปัจจัยที่นักศึกษาที่มีความเห็นต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ

5. เอกสารอ้างอิง

- เกศินี จุฑาวิจิตร. 2552. ศักยภาพและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ 2551. นครปฐม: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- ชาญชัย พรหมมี และ สิริมา นาคสาย. 2563. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนิสิตหลักสูตรที่มุ่งเน้นการเป็นผู้ประกอบการมหาวิทยาลัยพะเยา. *Journal of Business Administration and Social Sciences Ramkhamhaeng University*, 3(3), 65-80.
- นันทพร เขียนดวงจันทร์ และขวัญกมล ดอนขวา. 2562. ทศนคติ และความตั้งใจที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมผู้บริโภค ในการซื้อสินค้าผ่านไลน์. *วารสารเทคโนโลยีสุรนารี*, 13(2), 58-78.
- นิรันดร์ ทัพไชย. 2565. ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยในประเทศในภูมิภาคเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้. *วารสารสมาคมนักวิจัย*, 27(1), 111-142.
- พิชามญช์ อุดลวิทย์. 2554. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการแบ่งปันความรู้ตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน. *วารสารนักบริหาร*, 31(1), 256-260.
- พิมพ์กา พูลสวัสดิ์ และวิชญพงษ์ โพธิ์พิรุฬห์. 2562. อิทธิพลของปัจจัยตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนที่มีต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต. *วารสารบริหารธุรกิจ ศรีนครินทรวิโรฒ*, 10(2), 50-61.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช. 2565. รายงานสถิติจำนวนนิสิตปัจจุบัน. สืบค้นเมื่อ 1 กันยายน 2565.
- สำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัย และ นวัตกรรม. 2564 “การส่งเสริมการเป็นผู้ประกอบการ” สืบค้นเมื่อ 2 กันยายน 2565.
- Ajzen, I. (1991). *The Theory of Planned Behavior. Organizational Behavior and Human Decision Processes*, 50, 179-211.
- Autio, E., Keeley, R. H., Klofsten, M., & Ulfstedt, T. (1997). Entrepreneurial intent among students: testing an intent model in Asia, Scandinavia and USA, 133-147.
- Bandura, A., Adams, N. E., Hardy, A. B., & Howells, G. N. (1980). Tests of the generality of self-efficacy theory. *Cognitive therapy and research*, 4(1), 39-66.
- Basu, A., & Virick, M. (2008). Assessing entrepreneurial intentions amongst students: A comparative study. In *VentureWell. Proceedings of Open, the Annual Conference* (p. 79). National Collegiate Inventors & Innovators Alliance.
- Driessen, M. P., & Zwart, P. S. (2007). The entrepreneur scan measuring characteristics and traits of entrepreneurs. Available from Internet: < [http://www.necarbo.eu/files/E-scan% 20 MAB% 20Article. pdf](http://www.necarbo.eu/files/E-scan%20MAB%20Article.pdf).
- Ferreira, J. J., Raposo, M. L., Rodrigues, R. G., Dinis, A., & Do Paco, A. (2012). A model of entrepreneurial intention: An application of the psychological and behavioral approaches. *Journal of small business and enterprise development*.
- Johannisson, B. (1991). University training for entrepreneurship: Swedish approaches. *Entrepreneurship & Regional Development*, 3(1), 67-82.
- Kautonen, T., Van Gelderen, M., & Tornikoski, E. T. (2013). Predicting entrepreneurial behaviour: a test of the theory of planned behaviour. *Applied economics*, 45(6), 697-707.
- Kraaijenbrink, J., Spender, J. C., & Groen, A. J. (2010). The resource-based view: A review and assessment of its critiques. *Journal of management*, 36(1), 349-372.

- Kidwell, B., & Jewell, R. D. (2010). **The motivational impact of perceived control on behavioral intentions.** *Journal of Applied Social Psychology*, 40(9), 2407-2433.
- Krithika, J., & Venkatachalam, B. (2014). **A study on impact of subjective norms on entrepreneurial intention among the business students in Bangalore.** *IOSR Journal of Business and Management*, 16(5), 48-50.
- Krueger, N., Reilly, M., Carsrud, A. (2000). **Competing Models of Entrepreneurial Intention.** *Journal of Business Venturing*, 15, 411-432
- Lee, S. H., & Wong, P. K. (2004). **An Exploratory Study of Technopreneurial Intentions: A Career Anchor Perspective.** *Journal of Business Venturing*, 19, 7-28.
- Lumpkin, G. T., & Dess, G. G. (1996). **Clarifying the entrepreneurial orientation construct and linking it to performance.** *Academy of management Review*, 21(1), 135-172.
- Ma, Xifang, Zhengyun Rui, and Genyuan Zhong. (2022). **How large entrepreneurial-oriented companies breed innovation: the roles of interdepartmental collaboration and organizational culture.** *Chinese Management Studies*.
- Prodan, I., & Drnovsek, M. (2010). **Conceptualizing academic-entrepreneurial intentions: An empirical test.** *Technovation*, 30(5-6), 332-347.
- Remeikiene, R., Dumciuvienė, D., Startienė, G. (2013). **Explaining Entrepreneurial Intention of University Students: The Role of Entrepreneurial Education, Active Citizenship by Knowledge Management & Innovation: Proceedings of the Management, Knowledge and Learning International Conference 2013, ToKnowPress.**
- Rudhumbu, N., Sivotwa, D., Munyanyiwa, T., & Mutsau, M. (2016). **Attitudes of students towards entrepreneurship education at two selected higher education institutions in Botswana: A critical analysis and reflection.** *Academic Journal of Interdisciplinary Studies*, 5(2), 83-83.
- Sánchez, A.C. (2014). **The Role of Personal Values in the Entrepreneurial Process.** Ph.D. Thesis, Barcelona University.
- Saraih, U. N., Aris, A. Z. Z., Mutalib, S. A., Ahmad, T. S. T., Abdullah, S., & Amlus, M. H. (2018). **The influence of self-efficacy on entrepreneurial intention among engineering students.** In *MATEC Web of Conferences* (Vol. 150, p. 05051). EDP Sciences.
- Schlaegel, C., & Koenig, M. (2014). **Determinants of entrepreneurial intent: A meta-analytic test and integration of competing models.** *Entrepreneurship theory and practice*, 38(2), 291-332.
- Sieger, P., & Monsen, E. (2015). **Founder, academic, or employee? A nuanced study of career choice intentions.** *Journal of Small Business Management*, 53, 30-57.
- Souitaris, V., Zerbinati, S., & Al-Laham, A. (2007). **Do entrepreneurship programmes raise entrepreneurial intention of science and engineering students? The effect of learning, inspiration and resources.** *Journal of Business venturing*, 22(4), 566-591.
- Van Gelderen, M., Brand, M., van Praag, M., Bodewes, W., Poutsma, E., & van Gils, A. (2008). **Explaining entrepreneurial intentions by means of the theory of planned behaviour.** *Career Development International*, 13(6), 538-559.